

sådan skade fastsætter ændringsprotokollen imidlertid en forældelsesfrist på 10 år.

Ændringsprotokollen giver mulighed for at fastsætte en længere forældelsesfrist i national ret. Det er dog en betingelse, at de skadelidte, som indleder erstatnings sag inden for de forældelsesfrister, der er fastsat i konventionen ikke berøres af disse senere fremsatte krav. Heri ligger bl.a., at sagerne ikke må forsinkes som følge af senere fremsatte krav.

Arbejdsgruppen har på den baggrund overvejet, om forældelsesfristen for anden skade end personskade ligeledes bør være 30 år eller 10 år.

Det er arbejdsgruppens synspunkt, at forældelsesreglen i atomskadeerstatningslovens § 25, stk. 2, bør udformes i overensstemmelse med ændringsprotokolens artikel 8, litra a. Arbejdsgruppen har herved lagt vægt på, at det ikke kan afvises, at de skadelidte, som rejser erstatningskrav inden for fristerne fastsat i medfør af ændringsprotokollen ville kunne blive berørt af senere fremsatte erstatningskrav. Arbejdsgruppen har i den forbindelse henvist til, at det ikke kan udelukkes, at afgørelsen af de erstatningskrav som anmeldes inden for forældelsesfristen efter ændringsprotokollen i visse tilfælde ville kunne blive udskudt til et senere tidspunkt, hvor anlægsindehaveren mv. har overblik over, hvilke erstatningskrav der kan forventes fremsat efter udløbet af ændringsprotokolens forældelsesfrist, men inden udløbet af forældelseslovens forældelsesfrist. Arbejdsgruppen er opmærksom på, at forslaget om et ubegrænset erstatningsansvar for anlægsindehaveren formentlig vil føre til, at der ikke vil være samme behov for at afvente yderligere erstatningskrav. Den foreslåede begrænsning af sikkerhedsstillelsen for erstatningsansvaret vil imidlertid kunne føre til samme situation.

Arbejdsgruppen foreslår derfor, at atomskadeerstatningslovens § 25, stk. 2, ændres således, at bestemmelsen fremover kun vil vedrøre fordringer på erstatning for anden skade end personskade. For disse krav fastholdes forældelsesfristen således på 10 år. For krav vedrørende personskade foreslås forældelsesfristen forlænget fra 10 år til 30 år. Da denne forældelsesfrist følger af forældelseslovens § 3, stk. 3, 2. led, foreslås ingen særlig bestemmelse herom i atomskadeerstatningsloven, idet det er atomskadeerstatningslovens udgangspunkt, jf. § 25, stk. 1, at krav på erstatning hos indehaveren af et nukleært anlæg forældes efter forældelsesloven.

Arbejdsgruppen har udover hensynet til at undgå forsinkelse også lagt vægt på, at der i visse tilfælde gælder en 30-årig forældelsesfrist for statens erstat-

ningsansvar i medfør af lovens § 34, stk. 1. Derfor foreslås det at opretholde en 30-årig forældelsesfrist for staten i forhold til anden nuklear skade end personskade.

Hvis § 25, stk. 1, ændres i overensstemmelse med artikel 8 i ændringsprotokollen til Pariskonventionen, vil § 34, stk. 1, kun få betydning for anden nuklear skade end personskade og tab af forsørger. Arbejdsgruppen har derfor foreslået, at § 34, stk. 1, ændres således, at dette mere begrænsede anvendelsesområde fremgår udtrykkeligt af bestemmelsen.

Ændringsprotokollen til Tillægskonventionen indfører forældelsesfrister svarende til ændringsprotokollen til Pariskonventionen, dvs. forældelse efter 30 år af krav i anledning af personskade og tab af menneskeliv og efter 10 år for andre nukleare skader. Hvis den 30-årige forældelsesfrist for statens erstatningspligt videreføres vil staten (fortsat) skulle udrede erstatning for anden skade end personskade, som ikke afholdes af anlægsindehaveren på grund af den foreslåede 10-årige forældelse. Da forældelsesfristen i forhold til andre skader end personskader også vil være forældet efter 10 år, jf. forældelsesreglen i Tillægskonventionen, vil staten ikke kunne kræve beløbet refunderet af de lande, der har tiltrådt Tillægskonventionen, uanset om kravet i øvrigt ville være refusionsberettiget i medfør af Tillægskonventionen.

Forældelsesfristerne for nukleare skader vil herefter være i overensstemmelse med de frister, der gælder for andre forureningsskader efter dansk ret, idet det dog i visse tilfælde ikke vil være anlægsindehaveren (forurenere), men staten, som vil være erstatningsansvarlig. Da Dansk Dekommissionering, som har ansvaret for de danske nukleare anlæg under afvikling, er statsejet, har dette ingen praktisk betydning.

Der henvises til rapporten, s. 56-60.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 16 og 26-27, og bemærkningerne hertil.

4.4.2. Forældelsesfristens begyndelsestidspunkt

Arbejdsgruppen har desuden overvejet, hvorvidt begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen efter Pariskonventionen og Tillægskonventionen, hvorefter forældelsen løber fra tidspunktet for den nukleare ulykke, er i overensstemmelse med begyndelsestidspunktet i forældelsesloven, hvorefter forældelse indtræder senest 30 år efter den skadevoldende handling ophører for fordringer på erstatning eller godtgørelse i